

missionens Arbejde let vil komme til at se helt anderledes ud, end man kunde ønske ud fra Samfundets Synspunkt. Landstinget skal, som sagt, nok sørge for, at Godsbesidderne her i Landet faa et Ord med i Laget ogsaa ved denne Sags Afgørelse.

Det er, hvad jeg har at indvende mod Justitsministerens Lovforslag, og jeg vil derfor tillade mig at henstille, om Ministeren og Flertallet her i Salen ikke kunde forene sig med os om en Ændring i Forslaget paa dette Punkt, saa at Rigsdagen fik Lov til at vælge nogle flere, f. Eks. 18 Medlemmer i Kommissionen — Tallet kan man altid tales ved om —, saa vil der alligevel blive god Plads for Ministeriets retskyndige. Jeg vil derfor spørge, om den højtærede Minister og hans Parti ville gaa med hertil, naar Lovforslaget kommer til anden Behandling, og hvis man vil det, vil jeg selvfølgelig straks tage mit Partis Forslag om denne Sag tilbage. Maaske kunde vi forinden tage en kort Udvalgsbehandling af Sagen for derved i snævert Lag at komme til at tale om det Forhold, jeg her har paapeget. Det skal jeg altsaa ganske henstille til den højtærede Minister og den ærede Ordfører for Flertallet (Pinstrup). Men hvorledes nu end Kommissionens Sættelse bliver, vil jeg sige, at om end Retskyndighed og lignende i en Kommission er en god og nødvendig Ting, er der dog ogsaa en anden Egenskab, som jeg af Hjertet vil ønske denne Kommission, og det er, at den maa være i Besiddelse af tilstrækkeligt Mod til med kyndig og sikker Haand til Bunds at udføre den Opgave, som det bliver dens Hverv at beskæftige sig med. Den fortræffelige Egenskab i vort politiske Liv, som kaldes Mod, og som er ret sjælden her, vil jeg altsaa haabe, at Kommissionen maa besidde, saa at Resultatet af dens Arbejde kan blive en stor og nyttig Samfundsreform til Held og Lykke for Folk og Land.

Med disse Bemærkninger skal jeg tillade mig at anbefale den foreliggende Sag. Jeg ønsker ligesom den ærede Ordfører for Flertallet, at Fæstespørgsmaalet maa blive løst samtidig med dette Spørgsmaal. Jeg synes, at de to Ting staa i saa nøje Forbindelse med hinanden, at dette er nødvendigt, men det bliver ikke en Opgave for denne Kommission, det er altsaa nærmest en Henstilling til den højtærede Landbrugsminister. Og jeg vil da som sagt haabe, at naar vi nu skulle til at lægge det Grundlag, paa hvilket denne

Sag skal ordnes, vi da maa have Held til at lægge det paa en saadan Maade — hertil sigte de Henstillinger, jeg nævnte før, — at vi straks, naar Arbejdet begynder, kunne have Betingelser for at løse denne Sag paa en fuldt ud tilfredsstillende Maade.

W. Neergaard: Heller ikke jeg skal komme nærmere ind paa en Drøftelse af denne Sags Realitet, der skal behandles i den Kommission, som nu foreslaas, men jeg skal udtale, at Fremgangsmaaden, naar man vil skride til Løsningen af det Spørgsmaal, som omhandles i Grundlovens § 93, finder jeg rigtig. Jeg føler mig nemlig overbevist om, at hvis man gik til et direkte Lovforslag her i Tinget paa dette Omraade, vilde man mangle Forudsætninger for Sagens Løsning. Jeg tror nu ikke, som det ærede Medlem fra Odense (Marott) synes at tro, at dette Spørgsmaal er saa overordentlig let at gaa til. Jeg er tværtimod overbevist om, at der vil vise sig ret store Vanskeligheder ved dets Løsning, som jeg imidlertid haaber, man skal kunne komme ud over.

Jeg vil tillade mig at gøre en Henstilling til den højtærede Justitsminister, nemlig den, at man i Lovforslagets § 1 nøje holder sig til den Ordlyd, som findes i Grundlovens § 93. Der staaer i denne Paragraf: „Intet Len, Stamhus eller Fideikommissgods kan for Fremtiden oprettes. Det skal ved Lov nærmere ordnes, hvorledes de nu bestaaende kunne overgaa til fri Ejendom“. Det forekommer mig, at det vilde være rigtigt, at man ogsaa i Lovforslagets § 1 holder sig nøje til denne Ordlyd, idet man kunde affatte den saaledes: „a) at udarbejde Forslag til Lov om, hvorledes de nu bestaaende Len, Stamhuse og Fideikommissgodser kunne overgaa til fri Ejendom“, i Stedet for at omskrive det, som det i Forslaget er sket. Det er kun en formel Ændring, men det forekommer mig, at det vilde være korrekt, om man foretog denne. Jeg henstiller til den højtærede Justitsminister eventuelt ved anden Behandling at fremkomme med Ændringsforslag i Overensstemmelse med det Ønske, jeg her har udtalt.

Jeg har intet at indvende imod Kommissionens Sættelse. Jeg finder i Modsetning til det ærede Medlem fra Odense, at det er fuldstændig rimeligt, at man i en Sag, der dog berører mange Menneskers personlige Interesser, giver de Mennesker, hvis Interesser berøres, Adgang til en Repræsentation i denne Kommission,